

Джефри Арчър

ПИСМОТО

Всички гости бяха насядали около масата и закусваха, когато в стаята влезе Мюриъл Арбътнот, стиснала в ръка сутрешната поща. Извади от купчинката дълъг бял плик и го подаде на най-добрата си приятелка.

Върху лицето на Ана Клермонт се изписа изненада. Кой ли беше разбрал, че в края на седмицата е дошла да погостува на семейство Арбътнот? После видя познатия почерк и се усмихна на изобретателността на подателя. Надяваше се, че мъжът ѝ Робърт, който седеше в другия край на масата, нищо не е забелязал. С облекчение видя, че се е зачел във вестника.

Без да сваля очи от Робърт, Ана се опита да пхне палец в ъгълчето на плика, но точно тогава мъжът ѝ внезапно я погледна и се усмихна. Тя също му се усмихна, пусна плика върху коленете си, вдигна вилицата и си боцна от вече изстиналите гъби. Не се и опита да вдигне пак плика, докато мъжът ѝ не се скри зад вестника. Щом той се зачете в икономическите страници, Ана сложи плика отдясно на чинията, взе ножа за масло и го плъзна в подгънатото крайче. Зае се да отваря бавно плика. После върна ножа на място, при чинийката с маслото. Пак погледна към мъжа си, да провери дали още е скрит зад вестника. Четеше си мирно и кротко. Ана вдигна плика с лявата ръка, а с дясната извади предпазливо писмото. Сетне пусна плика в чантата си, оставена отстрани. Погледна познатата скъпа жълтеникава хартия за писма, сгъната на три. Стрелна за кой ли път с очи Робърт, който пак не се виждаше зад вестника, и разгъна двата листа с писмото.

На първия нямаше дата, нито адрес. „Драга ми, Титания!“ – Тя си спомни премиерата на „Съня“ в Стратфорд, последвана от първия път, когато преспаха. Две премиери за една вечер, както бе отбелязал той. – „Седя в спалнята, нашата спалня, и записвам тези мисли, броени мигове, след като ти си тръгна. Опитвам за трети път и все не намирам думи, с които да изразя чувствата си.“

Ана се усмихна. Сигурно не му е било никак лесно да си го признае, все пак именно с думи бе натрупал цяло състояние.

„Снощи ти бе самото възплъщение на всичко, което един мъж може да желае от своята любовница: възбуждаща, нежна, предизвикателна, дръзка и за миг на върховно щастие – последна мръсница. Мина повече от година, откакто се запознахме на вечерята у Селуинови в Норфък, и както често съм ти казвал, оная вечер ми се искаше много да дойдеш с мен у нас. Цяла нощ не мигнах, непрекъснато си представях как лежиш до онзи мухльо.“

Ана погледна през масата – Робърт беше стигнал последната

страница на вестника.

„После се срещнахме случайно на оперния фестивал в Глайндборн, ала трябваше да минат още единайсет дни, докато мухльото замина за Брюксел и ти му изневери за пръв път. Онази нощ ми се стори толкова кратка! Не си и представям какво е щял да си помисли мухльото, ако те беше видял отнякъде, издокарана като камериерка. Сигурно щеше да отсъди, че винаги подреждаш всекидневната на авеню «Лонсейл» по бяла прозрачна блуза, облечена на голо, по тясна черна кожена пола с цип отпред, с мрежести чорапи и високи токове, а също, да не забравяме, и с яркорозово червило.“

Ана отново вдигна очи – дали не се беше изчервила? Щом му беше харесало толкова много, сигурно нямаше да е зле веднага като се прибере от провинцията, пак да отскочи до магазините в Сохо.

Отново зачете писмото.

„Скъпа, в леглото си направо неотразима, но да ти призная, най-възбуждащо ми действат местата, които избираш по време на обедната почивка. Помня ги всичките до последното: задната седалка на моя мерцедес в подземния паркинг в Мейфеър; служебният асансьор в магазин «Хародс»; тоалетната на кафене «Каприс». Ала най-вълнуващо беше в тясната ложа на първия балкон в «Ковънт Гардън», по време на «Тристан и Изолда». Веднъж преди първия антракт и после втори път по време на последното действие – е, операта се проточи доста.“

Ана се изкиска и веднага пусна писмото върху скута си, понеже Робърт надзърна иззад вестника.

– Защо се смееш, скъпа? – попита той.

– Смея се на снимката на Джеймс Бонд, приземява се върху купола на Пантеона в Париж – отвърна жена му. Робърт я погледна озадачен. – На първата страница на вестника е.

– А, да – рече мъжът ѝ и също погледна снимката, но не се усмихна и продължи да си чете икономическите страници.

Ана вдигна писмото.

„Ако има нещо, което наистина да ме вбесява покрай това гостуване у Мюриъл и Реджи Арбътнот, е мисълта, че спиш в едно и също легло с мухльото. Опитвам се да си внуша, че Арбътнотови все пак са роднини на кралското семейство и вероятно са ви сложили в отделни стаи.“

Ана кимна – жалко, нямаше как да му каже, че е познал.

„Мухльото сигурно хърка по-оглушително и от свирката на кораба «Кралица Елизабет Втора» на влизане в пристанището на Саутхамптън. Представям си го как седи в другия край на масата. Сако от хариски

туид¹, сиви панталони, карирана риза, връзка с емблемата на Мерилебънския клуб по крикет², каквато сто на сто е била модата някъде през 1966 година.“

Сега вече Ана не се съдържа и прихна. Добре, че Реджи Арбътнот я спаси, като се изправи в другия край на масата и възкликна:

– Я да поиграем тенис! Ако се вярва на прогнозата, ще спре да вали много преди обяд.

– Защо да не поиграем! – отвърна Ана и пак пхна писмото под масата.

– Какво ще кажеш, Робърт? – попита Реджи.

Ана загледа как мъжът ѝ сгъва вестника, слага го отпред на масата и клати глава. „Майко мила! – помисли си тя. – Наистина е в туидено сако и вратовръзка с емблемата на Мерилебънския клуб.“

– На драго сърце, но за жалост имам да провеждам няколко телефонни разговора – отвърна Робърт.

– В събота сутринта? – ахна Мюриъл, която бе отишла при бюфета и отново си пълнеше чинията.

– Какво да се прави! – отвърна Робърт. – Престъпниците нямат петдневна, четиридесетчасова работна седмица и очакват от адвокатите си същото.

Ана не се засмя. Така де, вече седем години всяка събота бе слушала само това.

Робърт стана от масата, погледна жена си и каза:

– Ако ти трябва, скъпа, ще бъда в стаята.

Ана кимна и изчака мъжът ѝ да излезе от трапезарията.

Тъкмо да продължи да си чете писмото, когато забеляза, че Робърт си е забравил очилата на масата. Реши да му ги занесе веднага щом закуси. Сложи писмото пред себе си на масата и отгърна втория лист.

„Нека ти кажа какво съм намислил за съботата и неделята, когато мухълото ще отиде на онова съвещание в Лийдс, а ние с теб ще си отпразнуваме годишнината. Наех стая отново в «Лайгън Армс», където прекарахме първата си нощ заедно. Този път купих билети за «Добрият край». Но смятам да променим обстановката, щом се върнем от Стратфорд и се усамотим в нашата стая в Бродуей. Искам да ме вържеш за таблата на леглото и да застанеш над мен, издокарана с униформа на

1. Висококачествен туид, ръчна изработка; произвежда се на остров Харис (Хебридските острови).

2. Един от най-известните лондонски клубове по крикет, в който са разработени правилата на играта и се внасят промените в тях.

сержант от полицията: палка, свирка, белезници, пристегнатата тясна черна куртка със сребърни копчета отпред, които ще разкопчаеш бавно, за да се види черния сутиен отдолу. И, скъпа, не ме пускай, докато не те накарам да крещиш с цяло гърло от удоволствие, както онзи път в подземния гараж в Мейфеър.

Дотогава, с обич: твой Оберон.“

Ана вдигна глава и се усмихна – откъде ли щеше да намери полицейска униформа! Тъкмо се канеше да се върне на първата страница и да прочете още веднъж писмото, когато забеляза послеписа.

„П.П. Какво ли прави точно сега мухльото?“

Тя отново вдигна глава и забеляза, че очилата на Робърт вече не са на масата.

– Кой негодник си е позволил да пише подобно възмутително писмо на омъжена жена? – подвикна Робърт и си намести очилата.

Ана се извърна и ужасена, съгледа отзад мъжа си, който се беше втренчил в писмото – по челото му бяха избили ситни капчици пот.

– Не питай мен – отвърна спокойно тя. Точно в тоя миг до нея застана Мюриъл, понесла тенис ракетата в ръка. Ана сгъна писмото, подаде го на най-добрата си приятелка, намигна ѝ и каза:

– Прекрасно е, скъпа, дано само не го намери Реджи.

КРАЙ

© Джефри Арчър

Jeffrey Archer

Сканиране, разпознаване и редакция: Abalone, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12272>]